

ANNERLEDES men ikke alene

Av Juliann Tenney Doman
(Basert på en sann historie)

Rrrring! Klokken ringte inn til siste timen den dagen. Nå som Megan gikk på ungdomsskolen, gikk hun i forskjellige klasser i løpet av dagen. Og det var mye å lære. Megan var glad for at siste time var til egenstudier. Det betydde at hun kunne begynne med hjemmeleksene.

Megan satte seg ved et tomt bord. En gutt som het Bennett,

kom bort til henne.

“Hei, Megan, du er Mormon, ikke sant?”

“Jeg er medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige,” sa Megan.

“Så du tror Joseph Smith skrev Mormons bok eller noe, ikke sant?” spurte Bennett.

Megan holdt en rask, stille bønn for å få vite hvordan hun skulle svare. “Han oversatte Mormons bok,” sa hun. “Gud kalte ham som

profet for å bidra til å bringe Kristi kirke tilbake.”

Bennett rynket nesen. “Det er rart,” sa han. Han lo og gikk sin vei.

Megan var varm i ansiktet. Hun stirret ned i boken sin.

“Hei Megan.”

Hva var det nå? Megan kikket opp. “Å. Hei, Taj.”

“Jeg er lei for det med Bennett,” sa Taj. Han satte seg ned på den andre siden av bordet. “Det du sa,

hørtes viktig ut for deg.”

“Takk,” sa Megan. “Det er det.”

“Jeg tror jeg vet hva du føler,” sa Taj. “Jeg er den eneste hinduen på skolen. Det er vanskelig når folk ikke prøver å forstå din trosoppfatning.

Megan følte seg noen ganger ensom, som det eneste medlemmet av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige på skolen. Men hun hadde aldri tenkt på at andre barn kanskje også følte det slik.

“Mor og far sier at når noen er slem, er det fordi de ikke

føler seg lykkelige innvendig,” sa Megan. Hun snurret en blyant rundt fingrene. “Jeg lurer på om Bennett er lei seg. Eller ensom.”

Taj la hodet på skakke. “Jeg tipper du har rett. Kanskje han trenger en venn.”

Megan gliste. “Kanskje han trenger to!”

Dagen etter, under egenstudietimen, så Megan og Taj Bennett sitte alene ved et bord.

“Hei Bennett,” sa Taj.

Bennett virket overrasket. “Hei.”

“Hva jobber du med?” spurte Megan og satte seg ned på en stol.

“Historie.”

“Til prøven i morgen?” Taj satte seg også.

“Ja,” sa Bennett.

“Det er mye å huske,” sa Taj. Bennett nikket.

“Kanskje vi kan spørre hverandre.” Megan åpnet historieboken sin. De byttet på å stille og svare på spørsmål til klokken ringte.

“Du Megan, jeg er lei meg for i går,” sa Bennett da de reiste seg for å gå. “Jeg hørte noen ting om kirken din og var nysgjerrig.” Han vippet frem og tilbake på føttene. “Jeg tror på noe annet, men jeg burde ha vært hyggeligere.”

Megan smilte. “Takk. Kirken min er viktig for meg, men det er greit om vi tror på forskjellige ting.”

“Jeg tror vi blir en god studiegruppe selv om vi har forskjellige trosoppfatninger,” sa Taj.

Bennett smilte. “Enig. Og jeg tror vi kommer til å gjøre det bra på den testen.” ●

Denne historien fant sted i USA.

Noen ganger var det ensomt å være det eneste medlemmet av Kirken.

ILLUSTRASJONER: MARK ROBISON

